

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.114 van 15 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 1 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 januari 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. NEYTS, die loco advocaat S. PELGRIMS DE BIGARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster diende op 9 maart 2006 een aanvraag voor een visum kort verblijf in en kwam in België aan op 6 mei 2006.

Op 27 juli 2006 deed verzoekster een aanvraag tot vestiging in functie van haar Belgische zoon.

Op 22 augustus 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing en dit voor een bijkomend onderzoek. Deze

beslissing werd aan verzoekster op 16 oktober 2006 betekend met de mededeling dat zij een aantal documenten niet had overgemaakt:

"(...)

4. Bewijzen dat de betrokkene reeds zes maanden voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Belgische descendent/ascendent woonde en ten laste was.

Indien betrokkene op een ander adres woonde: bewijzen dat voor betrokkene de volgende kosten werden vergoed door de persoon in functie van wie de aanvraag tot vestiging wordt ingediend bv. Betalen van de huur, elektriciteit, water, gas ... enz

5. Bewijs dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de AV) niet ten laste was van het OCMW

6. Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte.

7. Bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)

8. Bewijs van de inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekte-uitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin.

9. Samenstelling van het gezin van de descendent

(...)"

Op 4 januari 2007 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

Onvoldoende bewijzen dat betrokkene ten laste is van de Belgische zoon."

Verzoekster diende op 17 januari 2007 een verzoek tot herziening in. Volgens artikel 230 van de wet van 15 september 2006 werd verzoeksters verzoek tot herziening door haar omgezet in onderhavig beroep tot nietigverklaring.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 7, 40 § 6 en verdere en artikel 42 quater § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

2.1.1. De Raad stelt vast dat verzoekster op 27 juli 2006 een vestigingsaanvraag deed op basis van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen."

Artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet voorziet in een vestigingsrecht voor de bloed-verwanten in de opgaande lijn van een Belg op voorwaarde dat zij ten laste zijn. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij dient de afstammingsband te verifiëren en hij dient na te gaan of de vreemdeling die zich op het vestigingsrecht beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent.

Bij de beoordeling of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn van een Belgisch descendent beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de bestreden beslissing niet vitieert, noch een onwettige “toevoeging” inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Binnen het hiervoor geschetste wettigheidsonderzoek dat de Raad ter zake vermag uit te oefenen, is het te dezen niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat het bewijs wordt voorgelegd dat de aanvrager nominale financiële stortingen ontving in het land van herkomst teneinde aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische descendent. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit relevante stukken zijn ten bewijze van het voldoen, in hoofde van de verzoekende partij, aan één van de wettelijke voorwaarden tot vestiging. Het is niet kennelijk onredelijk dat de bevoegde overheid deze gegevens kent en mede betreft bij haar feitelijke beoordeling of de aanvrager ten laste is van de Belgische descendent in de zin van het genoemde artikel 40 § 6.

Per schrijven van 22 augustus 2006 werd verzoekster verzocht om dienaangaande de nodige bewijzen aan te brengen. In de bestreden beslissing motiveert verweerder de weigering tot vestiging door te stellen dat verzoekster onvoldoende bewezen heeft ten laste te zijn van haar zoon. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen bewijzen aanbracht van nominale financiële stortingen om aan te tonen dat zij in het land van herkomst door haar zoon en of diens echtgenote financieel werd ondersteund en bijgevolg te hunnen laste was. Het enige document dat verzoekster hiervan bijbrengt is een verklaring van een persoon G. M. I., inwoner van Kinshasa, dat de zoon en schoondochter van verzoekster in de periode van

januari 2005 tot april 2006 geld zouden hebben overgeschreven aan zijn dochter, dat hij dan aan verzoekster zou gegeven hebben. Dergelijke verklaring is geen bewijs van de door verwerende partij gevraagde nominale financiële stortingen. Zij vormt geen enkel officieel bewijs dat er in de Democratische Republiek Congo geldoverdrachten gebeurden door verzoeksters zoon of schoondochter naar haar toe en kunnen op eenvoudige aanvraag gedongen bij vrienden worden verkregen.

Vermits artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als vestigingsvoorwaarde stelt dat verzoekster ten laste moet zijn van haar zoon en verzoekster dit met geen enkel officieel document kan aantonen, stelt de Raad vast dat verweerder bij het nemen van zijn weigeringsbeslissing niet kennelijk onredelijk handelde. Er is geen schending van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste deel van het eerste middel is ongegrond.

2.1.2. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Verzoekster meent dat de beslissing binnen een termijn van minder dan vijf maanden werd genomen en dat hierdoor een schending voorligt van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De Raad wijst op artikel 61 § 3 in fine van het Vreemdelingenbesluit, waarin het volgende staat:

“Indien de vreemdeling zich overeenkomstig § 2 bij het gemeentebestuur aanbiedt om zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen en er geen enkele onderrichting gegeven werd door de Minister of zijn gemachtigde, handelt het gemeentebestuur overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid.”

Op het moment dat verzoekster zich bij de gemeente aanbod, zijnde 8 januari 2007, was haar attest van immatriculatie verstreken en was er een beslissing genomen op 4 januari 2007, anders dan betrokkene voorhoudt buiten de termijn van vijf maanden vanaf de aanvraag om vestiging van 27 juli 2006. Het niet nemen van de beslissing op 27 december 2007 heeft verzoekster geen schade berokkend, gezien zij zelf niet de moeite genomen heeft zich op de gemeente aan te bieden voor het verstrijken van haar attest van immatriculatie zoals voorzien bij artikel 61 § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Door deze nalatigheid heeft verzoekster er zelf voor gezorgd dat de gemeente haar in toepassing van artikel 61 § 3 eerste lid niet in de bevolkingsregisters heeft ingeschreven. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zou zijn.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 7 en 42 quater § 4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 duidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69 §1 4° van de Vreemdelingenwet). Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.St., nr.166.392, 8 januari 2007). Verzoekster vermeldt bovenstaande artikelen zonder verder uiteen te zetten op welke wijze zij geschonden zouden zijn.

Wat betreft de opgeworpen schending van deze artikelen wordt het middel als onontvankelijk beschouwd.

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het respect voor het privéleven. Verzoekster meent dat verweerder een belangenafweging had moeten doen tussen verzoeksters belangen en deze van de staat.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8 tweede lid van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient inderdaad te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. In casu toont verzoekende partij wel aan dat zij een in België wonende Belgische zoon heeft, doch toont zij niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 139.107, 12 januari 2005).

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Aangezien hierboven reeds werd aangetoond dat verzoekster niet aantoonbaar onder het toepassingsgebied van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet te vallen, kan zij de schending van dit artikel niet nuttig aanvoeren en een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending uitmaken van artikel 8 E.V.R.M. (R.v.St., nr. 153.366, 9 januari 2006).

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor van 1961 tot 1966 in België te hebben gewoond samen met haar echtgenoot die op dat ogenblik student was in België. Haar zoon in functie van wie zij haar vestiging aanvroeg werd in 1963 in Leuven geboren. Verzoekster vestigde zich ingevolge de tewerkstelling van haar echtgenoot in Antwerpen van 1968 tot 1971 opnieuw in België en keerde vervolgens terug naar haar land van herkomst. Haar echtgenoot overleed, volgens de door verzoekster bijgebrachte overlijdensakte, op 2 oktober 1983. Verzoekster keerde pas in mei 2006 naar België terug teneinde er haar voormelde zoon te

vervoegen die de Belgische nationaliteit bezit en reeds lange tijd in het Rijk woont en sedert april 2002 ingeschreven is op het adres waar ook verzoekster sedert 27 juli 2006 is ingeschreven. In redelijkheid kan niet worden aangenomen dat verzoeksters verwijdering van het gezin van haar zoon een schending uitmaakt van voormelde verdragsbepaling. Verzoeker kwam pas in mei 2006 naar België na een jarenlange scheiding van haar zoon, diens echtgenote en hun drie kinderen. Het zich in het kader van een vestigingsaanvraag plots beroepen op de nood aan een permanente gezins- of familieband met dit gezin, daar waar deze tot mei 2006 onbestaande en duidelijk irrelevant was, kan in redelijkheid niet ernstig worden genomen. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 eerste lid van het E.V.R.M. diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Artikel 8 E.V.R.M. is niet geschonden.

2.3. In fine van het verzoekschrift werpt verzoekster op dat de verwerende partij de termijn nodig voor het onderzoek van onderhavige aanvraag om vestiging in toepassing van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 had dienen te verlengen indien zij oordeelde over onvoldoende informatie te beschikken.

De Raad wijst erop dat voormeld artikel 51 enkel betrekking heeft op de E.G.-vreemdelingen en verzoekster niet aan deze kwalificatie beantwoordt.

Dit middel mist juridische grondslag.

2.3 Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.